

GLASUL DOMNULUI

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 24 (2014), Duminica a 11-a după Rusalii
(Pilda datornicului nemilostiv)

Evanghelia: Matei 18, 23-35*

Zis-a Domnul pilda aceasta: “Asemănătu-s'a împărăția cerurilor cu un împărat care a vrut să se socotească cu slugile sale. Și începând el să facă socoteala, i s'a adus un datornic cu zece mii de talanți. Dar neavând acela cu ce plăti, stăpânul său a poruncit să-l vândă pe el, și pe femeia lui și pe copiii lui și toate câte are, ca să plătească. Deci, căzând sluga aceea în genunchi, i se închina, zicând: Doamne, mai îngăduiește-mă și-ți voi plăti tot. Iar stăpânul slugii aceleia, milostivindu-se de el, i-a dat drumul și i-a iertat datoria.

Dar, ieșind, sluga aceea a găsit pe unul din cei ce slujeau împreună cu el și care-i datora o sută de dinari. Și punând mâna pe el, îl sugruma, zicând: Plătește-mi ce ești dator! Și căzându-i la picioare cel ce era slugă ca și el, îl ruga, zicând: Mai îngăduiește-mă și-ți voi plăti... Dar el n'a vrut, ci mergând, l-a aruncat în închisoare, până ce va plăti datoria.

Iar celealte slugi, văzând cele petrecute, s'au întristat foarte și, venind, i-au spus stăpânlui toate cele întâmplate. Atunci, chemându-l stăpânul său, i-a zis: Slugă vicleană, toată datoria aceea ți-am iertat-o, fiindcă m'ai rugat. Nu trebuia oare ca și tu să ai milă de cel ce este slugă împreună cu tine, aşa cum am avut eu milă de tine? Și mâniindu-se stăpânlui său, l-a dat pe mâna chinuitorilor, până ce-i va plăti toată datoria. Aşa că va face vouă și Tatăl Meu Cel ceresc dacă nu veți ierta fiecare fratelui său, din toată inima”.

*)Texte preluate din Biblie, (Ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu)

Iertare și Înviere

Pr. Dumitru Stăniloae

Trebuie restaurată comunicarea dintre oameni. Acest lucru este cu puțință numai prin compasiune, suferind pentru ei, jertfindu-ne pentru ei; doar astfel poți deschide poarta celuilalt. Oamenii sunt foarte neîncrezători.

Numai o dovedă de iubire, care merge până la jertfa prin care omul se dăruiește celuilalt, poate câștiga inima celuilalt. Atunci însă îl imităm pe Hristos. Dar această "imitație" a lui Hristos este o unire cu El; trebuie ca Hristos să Se încorporeze în noi și să ne refacă în Sine după El, Modelul nostru originar.

Iertarea este legată de înțelegerea slăbiciunii celuilalt și a propriei noastre slăbiciuni, de nevoia pe care o avem de celălalt. De ce să nu-l iertăm pe celălalt, când eu însuși mă simt plin de păcate? Care om poate spune că a făcut tot ce putea pentru ceilalți?

Deși știu că este bolnav, din comoditate personală spun că sunt obosit. Predic tot timpul pentru că nu-mi împlinesc toate datoriile față de ceilalți. Nu fac poate rău, dar nu fac nici bine, iar aceasta înseamnă a-i lăsa pe ceilalți în singurătatea și neputința lor. Se întâmplă atât de des ca cineva să simtă nevoia de a fi încurajat, ajutat, mângâiat; și nu o fac; sunt mereu păcătos. Atunci de ce să nu iert celorlalți; de ce să pretind altora mai mult decât pot să dau eu însuși?"

Venim la biserică ca să cerem iertarea păcatelor noastre. Avem nevoie de iertarea lui Dumnezeu, pentru că avem conștiința stării noastre de păcătoși: avem datori față de Dumnezeu și față de oameni, fii Săi, și nu suntem în stare să le plătim. Un părinte din vechime spunea că omul se simte iertat atunci când nu mai face păcatul, când simte puterea pe care i-o dă Dumnezeu de a nu mai păcătui. Iertarea nu este o achitare; e puterea lui Dumnezeu pe care omul o simte venind în el. Odată ce ne-am mărturisit păcatul și am primit iertarea lui Dumnezeu prin preot, ne vine adeseori să spunem: acum mă simt bine, simt puterea lui Dumnezeu în mine; simt că El se bucură de mine.

Când încetez să mai judec pe vreun om, când îl iert, acesta începe să-mi devină simpatic. Relația mea cu el se schimbă. Același lucru se întâmplă atunci

când mă iartă Dumnezeu. Sfântul Chiril al Alexandriei spunea adeseori că Dumnezeu ne privește ca pe fiii Săi. Vede pe fața Fiului Său, fețele noastre. De aceea, spune el, trebuie să ne rugăm lui Iisus, să ajungem într-o dispoziție de jertfă, de oferire de noi însine în fața Tatălui. Atunci vom simți iubirea Tatălui. Iertarea este un act de iubire. Dacă iert pe cineva, încep să-l iubesc.

Ne putem încorpora în Iisus, invocându-L neîncetat. Primim atunci comunica-reia iubirii Sale compătimitoare pentru toți oamenii. Primim disponibilitatea Sa de a Se dărui. Rugându-ne lui Iisus, ne împărtăşim de Cel care este într-o permanentă dispoziție de dăruire de Sine. Nu noi ne punem în stare de jertfă: nu suntem în stare de aceasta. El singur are în permanentă dispoziția de a se dărui.

Compașiunea este “o sfâșiere interioară pentru oameni”. Hristos e în permanență în această stare. Slava Lui veșnică e slava iubirii care se dăruiește în mod gratuit și bucurios pentru a-l ajuta pe celălalt. Atunci când ne dăruim celorlalți și pentru ceilalți prin iubire, devenim cu adevărat umani.

Această compasiune biruie asupra morții. Ea este iubirea mai puternică decât moartea. Murind Lui Însuși pe Cruce, Hristos a omorât moartea. De aceea, întreaga experiență a iertării se identifică în grade diferite cu o experiență a învierii. Simțirea spirituală a legăturii cu Hristos este o experiență a comuniunii noastre cu Hristos Cel Înviat, prin care avem o pregustare a învierii. Când îl iert pe celălalt, când sunt iertat, înaintez spre înviere.

Sfântul Duh, Care ne ajută să restabilim comuniunea prin iertare, actualizează într-o experiență din ce în ce mai accentuată ceea ce cunoaștem prin credință despre Hristos Cel Înviat. Ne face să simțim duhovnicește legătura cu Hristos. Gustând astfel viața veșnică, anticipăm învierea universală pentru care trebuie să se pregătească întreaga creație.

Biserica îi ajută pe oameni în această lucrare de pregătire personală și a lumii, în vederea învierii lor obștești și a transfigurării lumii.

(Sursa: Pr. Dumitru Staniloae, Pr. Marc-Antoine Costa de Beauregard, *Mica Dogmatică vorbită, dialoguri de la Cernica*, Ed. Deisis, Sibiu 2007)

“Cine și-a biruit patimile și s-a însoțit cu smerenia dobândeaște de la Dumnezeu harul Lui; se roagă pentru vrăjmași ca pentru sine însuși, se roagă pentru lumea întreagă cu lacrimi de foc”. (Cuviosul Siluan Athonitul)

Vitamine duhovnicești

Să fim atenți la șoapta delicată a îngerului păzitor!

Păcatul de bază al omului este autonomia: "Eu pot!"

Putem să profităm de ajutorul îngerului, primindu-l, deschizându-ne acestui ajutor. Este o atenție. Dacă suntem atenți, tot timpul avem aşa o adiere fină, care ne spune ce-i bine: "Nu zice asta", "Nu fă asta", "Nu pleca acum", dar e delicată și fără presiune: acestea sunt șoaptele îngerului și dacă noi am fi atenți la lăuntrul nostru, am sesiza aceste șoapte ale îngerului, care nu sunt cuvinte, ci înțelesuri, deși ca niște comenzi clare. Spre deosebire de șoapta îngerului, care e delicată, a diavolului este obsedantă. Îl cunoaștem pe îngerul rău prin faptul că nu putem să scăpăm de gând. Si îl cunoaștem pe cel bun că de abia auzim această șoaptă.

Cum mă apără îngerul, având în vedere că el nu are acces la trupul meu, să-mi pună degetul pe sinapsă, ca să nu mai gândesc rău? El poate, cu energia lui, să acționeze în energia mea și eu să fac lucrul ăla. El îmi dă mie un plus de energie cu care mă ajută.

Când suntem pe aceeași lungime de undă cerebrală, ghicim gândul celuilalt, unii chiar văd, dacă suntem pe aceeași lungime duhovnicească – din prima înțeleg ce spune părintele, dacă avem o prețuire personală, din empatie, din dragoste, din comuniune, voi fi pe aceeași lungime de undă. Nu același lucru se întâmplă, atunci când suntem separați și fiecare vibrează pe frecvența lui. (...) Soluția este să iubim, și numai iubind, cunoaștem. Soluția este să ne rugăm, pentru că rugându-ne, ne curățim mintea și intrăm în relație cu îngerul și ne mărim puterile cu oferta lui, cu puterile lui, cu energiile lui.

Îngerul păzitor nu face lucruri care să fie împotriva voinței mele, împotriva voii mele. El are o prezență iubitoare, care mă invită să nu fac un lucru. Pentru că făcând un lucru, vine după el alt lucru. Când îmi vine un gând de judecată, el îmi dă putere să nu primesc eu gândul și să nu judec eu, el nu mă apără (oprește de la a face). Numai pe copii îi apără.